

TÄÄHEKE

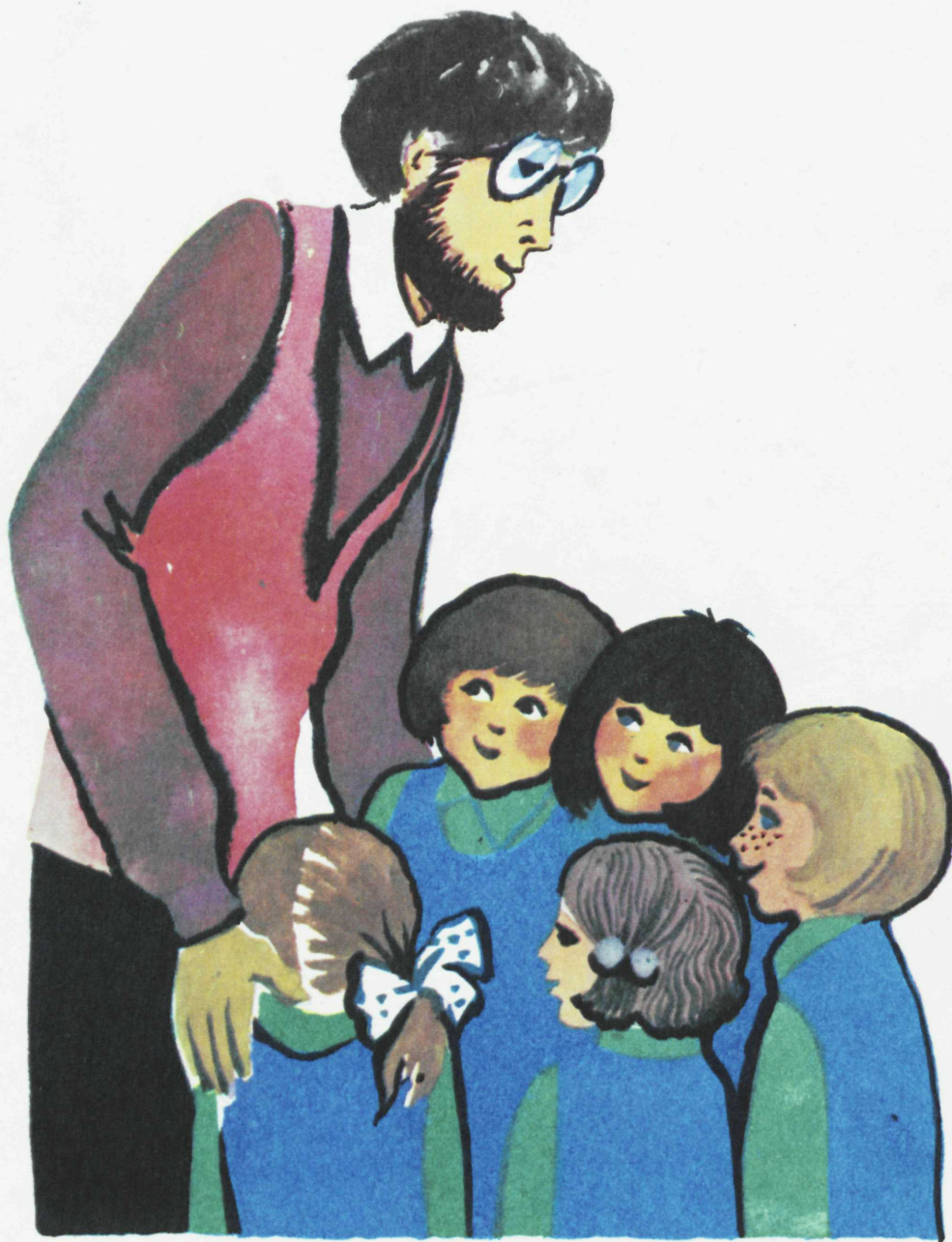
NR. 9

1976

Mees peab tarkust taga nõudma.

Õpetaja

Kahekümne kuuel esimese klassi tüdrukul ja poisil läksid silmad imestusest suureks, kui klassi tuli pikk prillidega onu. Lasteaias olid ju ikka olnud kasvataja-tädid... Ja keegi polnud kuulnud, et esimeseks õpetajaks koolis võiks olla meesterahvas. Aga kui õpetaja ütles, et tema on üks väga kuri mees ning ainuke võimalus temaga kenasti läbi saada on hästi õppida ja ainult üsna-üsna vähe vallatust teha, siis tuli nendesse imestusest suurtesse silmadesse natuke kartust ka. Alles pärast said õpilased aru, et nende õpetajal on komme tõsise näoga naljatada. Ja et vallatustki võis mõnikord teha, ainult pahandust ei tohtinud. Nalja sai küll. Nagu siis, kui Jüri läks paberikorvi juurde pliitsit teritama. Õpetaja võttis tal käest kinni, ise nõutu näoga klassi poole vaadates: «Vaat kus lugu, leidsin ühe poisil Ega te ei tea, kust ta siia sai?»

Siis tuli Jürile endalegi meelde, et koolis ei tohi ilma õpetaja loata kohalt ära minna.

Või siis, kui õpetaja matemaatika-tunnis ütles, et temal olnud hommi-kul taskus kümnekopikane raha ja teel kooli kadunud kaks kopikat ära. Kui palju olevat tal veel järel? Peaaegu kõik pakkusid, et kaheksa kopikat, aga õpetaja raputas pead: pole õige vastus. Kuni lõpuks Eugen ütles, et kümnekopikasest rahast ei saagi kahte kopikat ära kaotada. Aga et kümme lahutada kaks on kaheksa, see jäi kõigile hästi meelde.

Ja kui Mare nuku kooli kaasa tõi ning poisid naerma hakkasid, et näe, kus tita, mängib nukkudega, siis õpetaja ei naernud, vaid küsis päris hariliku häälega, mis nuku nimi, mida ta teha oskab ja kas ta on ka hea laps. Mare häbenes natuke vastata. Õpetaja rääkis, et temal on kodus elektriraudtee. See kingitud talle kuuendaks sünnipäevaks, aga töötavat veel praegugi. Ja siis räägiti peaaegu terve tund nendest mänguasjadest, mis kellelgi kodus. Poisid käisid laupäeval pärast tunde seda raudteed vaatamas. Õpe-

taja ise kutsus. Täitsa vahva värk, ütlesid poisid pärast. Mahla ja küpsiseid oli ka antud.

Kuidagi märkamatult said koolis aabitsalood selgeks. Ja ilmatu palju muidki asju. Nii neid, mis seisid kooliraamatutes, kui ka neid, mida seal polnud, nagu suusatamine või näärkaartide joonistamine. Või siis see üpris tore mäng, milles tuli mõistatada ja võidu joosta ja palliga märki visata kah. Või kuidas ükskõik mida parandada, mis koolis kogemata katki läinud. Sest tuli välja nii, et kui miski viltu kiskus, mindi ikka oma õpetaja juurde. Tema kõigepealt aitas ja harva ütles ka mõne noomiva sõna. Seda siis, kui oli tehtud pahandust, mitte vallatust.

Kevadeks ei õelnud talle enam keegi «onu».

Ja ükskord pärast kullimängu kooliõuel oli Eilike kuulnud, kuidas majandusjuhataja trepil nende õpetajale ütles:

«On sinul aga tahtmist nendega joosta ja müradal!»

«Proovi ise ka,» vastanud nende õpetaja, «küllap siis näed, kui põnev on.»

HELGA KUIMET

VENDA SÕELSEPP

KÜPSUSEKSAM

*Siis kui sina esimesi
koolipäevi kokku loed,
küpsuseksamile lendab,
üle maa ja mere rändab
pikajalgne kurepoeg.*

*Eksam on geograafias.
Teemaks — leida Aafrika.*

*On need ikka õiged linnad?
Õiged sinipaelad-jõed,
mida mööda tuleb minna?
Kus on, kus on õige suund?*

*Kes see küsib? Kes see hindab?
Elu hindab, kes see muu.*

*Kui on selja taha jäänud
mäed ja järved, kaldakäänud,
üle Vahemere viivad
noored vihisevad tiivad —
käes on puhas viis!*

*Aga kui ei ole? Mis saab siis?
Siis on hindeks — üks.
Parvest jälle puudub üks...*

Illustreerinud VALLI HURT

VAAT SEE ON HUVITAV

Kui Goga esimesse klassi läks, tundis ta ainult kahte tähte: rōngakujulist O-d ja haamritaoolist T-d. Ja oligi kõik. Rohkem tähti ta ei tundnud ja lugeda ei osanud.

Vanaema tegi küll katset teda õpetada, kuid tema mõtles otsekohe viguri välja:

«Silmapilk, vanaema, otsekohe lähen pesen sul nõud ära.»

Ning samas lippas ta kööki nõusid pesema. Ja juba üsna eakal vanaemal läks õpetamine meelest ning ta ostis Gogale abistamise eest vahel isegi kingitusi. Goga vanemad aga olid pikaajalisel komanderingul ja kõik lootused olid pandud vanaemale. Muidugi ei teadnud vanemad, et nende pojuke seniajani lugeda ei oska. See-eest pesi Goga sageli põrandat ja nõusid, tõi poest leiba, ning oma kirjades vanematele kiitis vanaema teda ühtelugu. Ja luges talle ette. Goga, seadnud end mugavalt diivaninurka kerra, kuulas kinnisilmi.

«Milleks minul vaja lugema õppida, kui vanaema mulle ette loeb!» arutles ta mõttes.

Ja ta ei püüdnudki.

Klassis põikles ta aga kõrvale, kuidas ainult oskas.

Õpetaja ütles:

«Goga, loe siit!»

Goga teeskles, nagu loeks, ise aga jutustas mälu järgi seda, mida vanaema oli ette lugenud. Õpetaja katkestas ta lugemise, ning klassi naerukihina saatel ütles Goga:

«Tahate, ma panen parem õhuakna kinni, et tuul sisse ei puhuks.»

Või jälle:

«Mul hakkas pea nõnda ringi käima, et kohe kukun pikali...»

Ta teeskles nii osavasti, et õpetaja saatis ta ükskord arsti juurde. Arst küsis:

«Kuidas tervis on?»

«Kehv,» vastas Goga.

«Kust sul valutab?»

«Igal poolt.»

«Noh, mine siis klassi tagasi.»

«Miks?»

«Seepärast et sul ei valuta kusagilt.»

«Aga kuidas teie teate?»

«Aga kuidas sina tead?» hakkas arst naerma ning tõukas sissekukkunud Gogat kergelt ukse poole. Sellest ajast peale ei teeselnud Goga enam kunagi haiget, kuid lugemisest kõrvale põikles endiselt. Ka tema klassikaaslaste pingutused ei kandnud vilja. Algul määrati talle šefiks viietüdruk Maša.

«Hakkame õige tõsiselt õppima,» tegi Maša ettepaneku.

«Millal?» küsis Goga.

«Kas või otsekohe!»

«Ma tulen silmapilk,» ütles Goga, putkas minema ega tulnud üldsegi tagasi.

Seejärel pandi šefiks viiemees Griša. Nad jäid kahekesi klassi. Aga niipea kui Griša avas aabitsa, puges Goga pingi alla.

«Kuhu sa ronid?» küsis Griša.

«Tule ka siia!» kutsus Goga.

«Misjaoks?»

«Noh, siin ei saa keegi meid segada.»

«Ah sind küll!» Ja Griša solvus ning läks minema. Rohkem talle kedagi šefiks ei määratud.

Aeg aga läks. Goga vanemad jõudsid koju tagasi ja oma ehmatuses avastasid, et nende pojuke ei ole võimeline ridagi lugema.

Isa haaras kahe käega peast kinni, ema aga võttis raamatu, mille oli pojale kaugelt maalt toonud.

«Nüüd hakkab ma igal õhtul oma pojakesele lugema seda imetoredat raamatut,» kuulutas ta. Vanaema seletas:

«Ja-jah, mina lugesin ka Gogakesele igal õhtul huvitavaid raamatuid.»

Kuid isa lausus:

«Ilmaaegu tegid seda. Meie Gogakesest on saanud selline laiskvorst, et temast ei ole üheainsa reagi läbilugejat. Palun tulge minu tuppa nõupidamisele.»

Ja isa, ema ning vanaema läksid nõu pidama. Algul Goga veidi närveeris selle nõupidamise pärast, kuid hiljem, kui ema hakkas talle kaugelt toodud raamatut lugema, rahunes. Ta isegi kõlgutas heameelest jalgu.

Kuid ta, vaene mees, ei teadnud, mis nõupidamine see sihuke oli olnud ja mis seal otsustati!

Nõnda siis luges ema pärast nõupidamist talle poolteist lehekülge ette. Tema aga viibutas jalgu

ja kujutles, et nõnda on ja jääbki. Aga kui ema äkki kõige põnevamal kohal lugemise lõpetas, hakkas Goga jälle närveerima. Ja kui ema ulatas talle raamatu, hakkas ta veel enam närveldama. «Edasi loe ise,» ütles ema.

Goga tegi kohe ettepaneku:

«Emake, ma pesen sul nõud ära.»

Ta lippas kööki ja pesi nõud ära, kuid sellele vaatamata keeldus ema edasi lugemast.

Goga jooksis isa juurde, kuid isa nõudis väga rangel toonil, et poeg enam kunagi selliste soovidega tema poole ei pöörduks.

Siis pistis Goga vanaemale raamatu pihku. Kuid vanaema ainult haigutas, jäi tukkuma ning pillas raamatu käest. Goga tõstis raamatu üles ja ulatas vanaemale, kuid raamat kukkus jälle põrandale. Varem küll ei tulnud vanaemal nii ruttu und peale. «Kas ta tõepoolest magab,» arutles Goga, «või tehti talle nõupidamisel ülesandeks magamist teeselda?» Ta sikutas vanaema käisest, raputas teda, kuid vanaema ei teinud kuulmagi.

Kuid Goga tahtis ju nii kangesti teada, mis selles loos ikkagi edasi juhtub! Meeleheitel istus ta põrandale ja hakkas pilte vaatama. Kuid piltide järgi oli väga raske mõista, mis seal edasi sünnib. Ta võttis raamatu kooli kaasa, kuid klassikaaslaste keeldusid üksmeelselt talle ette lugemast. Vähe sellest: Maša läks otsekohe ära, Griša aga puges väljakutsuvalt pingi alla. Siis kleepis Goga end ühele vanema klassi poisile külge, kuid see naeris ja laskis talle nina pihta nipsu.

Mida ometi teha?

«Ei saa ju teada, mis seal edasi juhtub, kui raamatut läbi ei loe.»

Jäi üle ainult üks tee — lugema õppida.

Lugeda isel

Näe, mis tähendab kodune nõupidamine!

Näe, mis tähendab üksmeelne otsus!

Varsti luges Goga kogu raamatu läbi, luges veel hulga muidki raamatuid, kuid vana harjumust mööda ei unustanud ta ka poes leiba toomas käia. Samuti pesi ta ikka põrandat ja köögis nõusid.

Ja vaat see ongi siinjuures kõige huvitavam!

Tõlkinud VENDA SÖELSEPP

Illustreerinud IIVI SAMPU-RAUDSEPP

MATI JA ILMAR

Suur Jaan läks oktoobrilastele koondust tegema. Lükkas pioneertoa ukse lahti, aga tuppa ei pääsenud: Mati ja Ilmar olid ukse all karvupidi koos. Sakutasid teineteist mis kole ja puhkisid vihaselt.

Jaan tõmbas poisid lahku ja pahandas:

«Nonoh, kes siis niimoodi!»

Mati hüüdis:

«Ilmar ütles, et mina . . .»

Ilmar hüüdis:

«Mati ütles, et mina . . .»

«Selge pilt!» löikas suur Jaan järsult vahele. «Ulatage käed ja leppige ära.»

Tülitsejad andsid teineteisele sõnakuulelikult kätt. Isegi surusid ja raputasid.

Ent kohe seejärel hüüdis Mati:

«Aga Ilmar ütles, et mina . . .»

Ja Ilmar hüüdis sedamaid:

«Aga Mati ütles, et mina . . .»

«Selge pilt!» löikas suur Jaan kurjalt vahele. «Marss, oma kohale!

Pärast räägite.»

Eile olid oktoobrilapsed metsas käinud. Täna joonistati, mida oli metsas nähtud. Suur Jaan kõndis ringi ja andis nõu.

Mati joonistas kuuse ja vaatas vilksti Ilmari poole. Ilmar tegi oravale pea otsa ja piilus Mati poole. Mati märkis kuuse alla jänese jäljed ja vaatas Ilmari suunas. Ilmar joonistas oravale käbi käppade vahele ja vaatas Matile vastu. Matile tuli meelde, kuidas nad Ilmariga kahekesi olid lumememme teinud. Ilmarile meenus, et nad olid Matiga kahekesi ühte võileiba söönud. Ja mõlemad vaatasid ühekorraga teineteisele vastu.

Nii käis nende joonistamine koonduse lõpuni.

«Mati ja Ilmar, tulge nüüd siia!» hüüdis suur Jaan, kui joonistused said kokku korjatud. Aga Mati ja Ilmar olid juba läinud. Kui suur Jaan pilgu aknast õue heitis, nägi ta kollast tõukekelku mööda kihutamas. Ühe jalase peal seisis Mati ja andis parema jalaga hoogu. Teise jalase peal seisis Ilmar ja andis vasaku jalaga hoogu. «Täitsa selge pilt!» ütles suur Jaan ja muheles.

MEIE
TÄHES

RA

Reede hommikul ütles Il-a klassi juhataja õpetaja Järve, et pärast tunde läheb kogu klass kooli raamatukokku.

«Mis me seal tegema hakame?» küsis Väino.

«Eialgu ainult vaatame, mis seal üldse on,» ütles õpetaja. Raamatukogu oli suur klaasutega ruum. Õigemini oli siin kaks ruumi. Esimeses olid laudad ja toolid nagu mõnes klassis, laudadel ajakirjad ja paksud kaustad ajalehti. Laudade taga istusid õpilased ja lugesid. See oli lugemistuba. Teises ruumis oli hästi palju riuleid ja need kõik olid otsast otsani raamatuid täis. Raamatukogu juhataja ütles, et juturaamatuid olevat siin kolmteist tuhat. See oli nii suur arv, et oktoobrilapsed päris täpselt ei teadnudki, kui suur just. Peale juturaamatute olid veel õpikud.

Aga et üks õpik peab viis aastat vastu pidama, oli oktoobri-

Mulluse õppeaasta «Tähekestes» oli juttu nendest lastest, kes olid äsja saanud õiguse kanda rinnas oktoobrilapse tähekest. Aastaga õpiti palju. Tükk maad suuremaks kasvati ka. Mida toob oktoobrilastele uus õppeaasta! Loe sellest kirjutistesarjast «Meie tähes».

RAAMATUKOGUS

lastele küll uudis. Tähendab: nad on juba viiendas klassis, kui esimese klassi lapsed õpivad oma koolitükke samadest raamatutest, millest nemad omal ajal

Raamatukogu juhataja näitas täheleastele üht õpikut. Selle kaaned olid täis soditud, lehed määrdunud ja katki.

«Kuidas teile meeldiks niisugusest raamatust õppida?»

Uudistajad raputasid pead: mitte kuidagi ei meeldiks.

«Vello, kas sa jõuaksid juba kõikidele raamatutele paberid ümber panna?» küsis õpetaja Järve nagu muuseas. Vello punastas ja vaatas maha. Ja ütles, et esmaspäevaks jõuab.

Siis tahtis Linda teada, kas juturaamatuid ka niimoodi määritakse ja lõhutakse.

«Eks tule sedagi ette,» ütles raamatukogu juhataja. «Ja mõnda huvitavamat raamatut loetakse jälle nii palju, et see

lihtsalt kulub ära.»

«Mida te katkiste raamatutega teete?»

Vastuseks viidi oktoobrilapsed riulite taga asuvasse väikesesse ruumi. Siin olid jälle lauad, nendel aga käärid, liim, õhukesed paberiribad, isegi nõel ja niit. Ja katkised raamatud. Laua juures oli ametis mitu vanemat tüdrukut. Teiste hulgas ka II-a klassi tähejuht Naida.

«Tere tulemast raamatusõprade ringi parandustöökottal!» ütles Naida. «Tulge vaadake, kuidas me raamatuid remondime!»

Oktoobrilapsed vaatasid tükk aega. Huvitav oli. Kui minema hakati, lubasid Väino, Jüri ja Linda ka raamatusõprade ringi liikmeks astuda. Ja Vello ütles, et paneb kindlasti esmaspäevaks õpikutele paberid ümber. «Jutupaunikule» ka. «Jutupaunikut» ta parajasti luges.

OSKAR TANNER

Illustreerinud VIRVE KOTKAS

KLAABU POSTKAST

Mõni kuu tagasi juhtus niisugune lugu, et Elju ja Ene ja Anne ja Lembitu — ja kes nad seal kõik olid — tuttav kuldnokk kaotas oma laulu ära. Klaabu palus siis lapsi, et nad kuldnokale uue laulu saadaksid. Lapsed saatsidki.

Olen viieaastane ja oskan juba lugeda ja kirjutada. Mõtlesin kuldnokale uue laulu:

Vidiit! Vidiit!
Otsin toitu sealt ja siit.
Vidiit! Vidiit!
Tühi ikka nurm ja niit.

Toitu tooge, Priit ja Tiit!

ÕNNE ÕUEMAA
Haapsalust

Isa ütles, et kuldnokal ei olnudki oma laulu. Kuldnokk laulab teiste lindude laule ja värava kriiksumist ja ukse kolksust ka. Ainult ühe korra, kui oli proovinud väikesest pesakasti august sisse pugeda, laulnud oma peast:

Vüiit, vüiit!
Kitsas, kitsas!

I klassi õpilane
ERIK LIND Võrust

Saadan sulle, Klaabu, Hiiumaa kuldnokkade laulu:

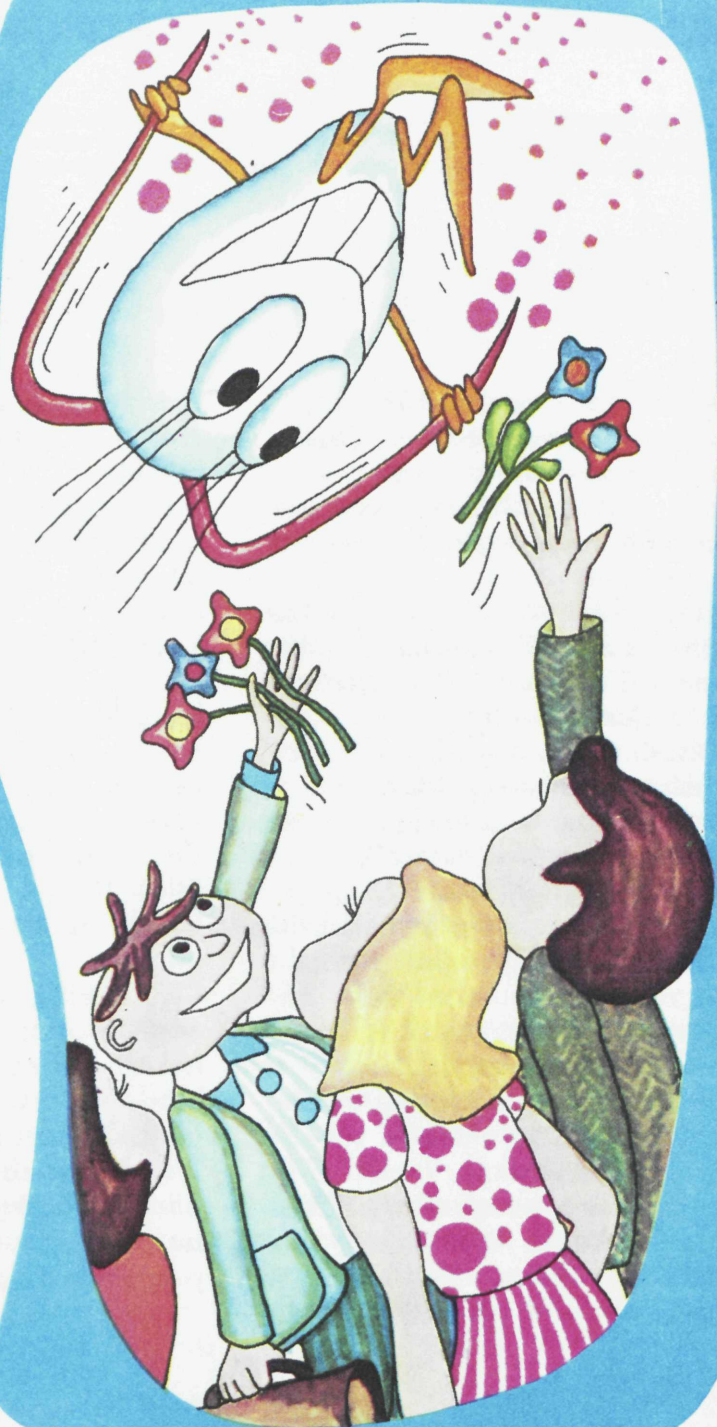
Kutt-käff, käff.
Kutt-käff, käff!
Keedan putru,
keedan putru.
Pole piima,
pole piima.
Mis sest on!
Mis sest on!
Söön muidu,
söön muidu.

III klassi õpilane
TAAVI REMMELG Hiiumaalt

Tüü-tüü-tüü,
tii-tii-tii,
mina, kuldnokk,
olen siin.

Luuletasin selle ise.

I klassi õpilane
PRIIT ENNET Tallinnast

MÄGI- RONIJAD

Suvi oli läbi. Ühel hommikul tõusid Elju ja Anne ja Ene ja Eino ja Lembit varem kui tavaliselt, pesid tavalisest hoolsamini kaela ja kõrvu ning seadsid sammud sinnapoole, kuhu esimesel septembril viivad kõik teed ja rajad. Koolimaja oli piduehtes. Lilled käes, ootasid lõpuklassi õpilased trepil esimese klassi lapsi. Selles koolis oli alati nii. Äraminejad võtsid vastu uusi tulijaid.

Elju ja Anne ja Ene ja Eino — ja kes nad seal kõik olid — pidid just klassi minema, kui selja tagant kostis veidrat särinat. Seal tuli Klaabu lennates. Et kiirus väga suureks ei läheks, olid tal krimbliotsad pihku võetud.

«Ohoi!» hüüdis Klaabu. «Kuhu nüüd? Teie klass on ju koridori teises otsas. Kas te siis ei mäleta, kus te alati istusite?»

Klaabu ei teadnud, et kevadised esimese klassi lapsed olid nüüd, sügisel, juba teise klassi lapsed. Ja et klassiruumgi oli neil nüüd uus. Ja raamatud-vihikud samuti.

«Ohohoi!» imestas Klaabu. «Ime, et te ise veel endised oletel!»

Aga kas nad olidki?

«Sina, Elju, oled päris mustaks päevitunud,» ütles õpetaja.

«Sina, Eino, oled kõvasti juurde võtnud. Aga Enet-Annet on nii pikaks kasvanud, et neid ei tunne äragi.»

Õpetajal oli õigus. Kõik olid pikaks sirgunud, juurde võtnud, tugevamaks läinud, ja see oli väga hea. Sest teine klass tähendas ka seda, et kooliülesandeid tuli nüüd rohkem kui varem ja raskemaid kui varem.

«Millega me siis tänast tundi alustame?» küsis õpetaja. «Vaatame õige, kas oskate veel ilusti kirjutada.» Elju ja Anne ja Ene ja Lembit — ja kes nad

seal kõik olid — võtsid vihiku ette, aga Eino võttis kriidi kätte, sest teda kutsus õpetaja tahvli juurde.

«Kes püüab kõigest väest, saab üle igast mäest,» ütles õpetaja, ja kõik värsked teise klassi lapsed kirjutasid niimoodi vihikusse, ainult Eino mitte, sest tema kirjutas tahvlile.

«Aga nüüd,» tahtis õpetaja, «lugege, mida te kirjutasite, ja ütelge, mis teile seejuures mõttesse tuleb.»

Põimal lugesid lapsed esimest esimesel koolipäeval kirjapandud rida.

«Minul tuleb mõttesse, kuidas ma talvel Rebase-mäe harjale ronisin,» ütles Lembit. «Suusad muudkui libisesid tagasi. Aga kui väga püüdsin ja kepid kõvasti lumme lõin, sain ikka mäest üles.»

«Mina mõtlen nii, et suurtel mägedel on suusakepist vähe abi,» ütles Ene. «Suurtel mägedel peab kirkaga astmed ette raiuma. Ma televiisoris nägin.»

«Või konksud kaljuseina lööma,» lisas Anne.

Eino oli veelgi targem:

«Kui ronimiskõit ei ole, ei aita konksud ega kirkad midagi. Et kõigest väest püüda saaks, on kõigepealt ronimiskõit vaja.»

Õpetaja kuulas, silmad suured. Klaabu oli aknalauale roninud ja sihtis teda ettesirutatud krimblitega. Krimbliteravikud võbisesid.

«Õpetaja, te ei ole praegu rahul,» ütles Klaabu. «Aga miks te rahul ei ole, seda pean ma kuidagi teistviisi uurima.»

Klaabu keeras krimblid krussi, pani käed kõhule kokku ja jäi mõttesse.

Lapsed, kes aitab Klaabut?

Kas teie oskate arvata, millega õpetaja rahul ei olnud?

AINO TIGANE

KOLEDAD ELUKAD

AINO TIGASE esimese lasteraamatu ilmumisest möödus tänavu 30 aastat. Pärast esimest raamatut on Aino Tigane kirjutanud veel palju toredaid lasteraamatuid — kui palju just, võid raamatukogust järele uurida. «Tähekesed» sõbraks on Aino Tigane sellest

ajast alates, kui ajakiri ilmuma hakkas. Tema juttude tragidest lastest on «Täheke» avaldanud peaaegu igal aastal. Hiljem koostas kirjanik nendest juttudest kaks raamatut, mida sinagi tead — «Eeskuju ja tagakuju» ja «Siledad omad, karvane võõras».

Tuuliki oli tarale roninud. Värvapostist kinni hoides vahtis ta sealt kui vaatetornist. Tõnu ütles, et tema ei pelga neisse paksudesse põõsadesse minna, mis eemal kivivarel kasvavad. Ometi aeglustab poiss sammu, mida enam ta sinna läheneb. Nojah, äkki luurab selles pimedas puhmastikus kole elukas?

Elukamõtte juures tuli Tuuliki suust tahtmatult: «Urr!»

Nüüd Tõnu koguni nõksatas. Ta pööras ümber ning vadis tagasi, silmad suured.

«Kas nägid teda?» päris Tuuliki.

«Ei. Aga seal ta ennast peidab.»

Linnas, nagu Tuuliki teadis, koledaid elukaid ei kohta. Seevastu maal kraavides ja võsa varjus võib neid olla küll krimps-sarvede, küll rauhkihvade, küll plöks-hammastega. — Kas õige ise piiluda, missugune neist siin kükitab?

Tuuliki hüppas maha, tõmbas sügavalt hinge:

«Võtan julguseõhku. Sina valva taratornis. Kui ta mulle vastu kargab, hüüa ema appi.»

Oodanud, kuni Tõnu posti otsa asus, hiilis tüdruk omakorda kivivare poole. Puhmastikul pidas ta hoolega pilgu peal, krõbisevaid kõrsi vältis puu-

dutamast. Süda, mis seni märkamatult rinnas tuk-
sunud, tagus otse ribide vahel — klop ja klop.
Järsku kostis südamelöökidele lisaks:

«Amps!»

Sedamaid lidus ka Tuuliki tagasi, pealegi sellise
jutuga, et juuksed lennul vaevu järele jõudsid.

«Täitsa kole elukas!»

Sellist juba kodu ligi jätta ei tohi. Mine tea, kelle
ära sööb.

Natuke aega aru peetud, pani Tõnu ette:

«Lähme kahekesi, ajame ta minema!»

«Jah, kahte ta ehk kardab.»

Mõlemad tõmbasid tubli portsu julguseõhku sisse.

Peaaegu põsasteni jõudnud, sosistas Tõnu:

«Just sellel kohal kuulsin temalt «urr».»

«Urr?» imestas Tuuliki. «Urr-tegija olin mina. Tema
tegi «amps».»

«Ei,» vaidles Tõnu, ««amps» tegin jälle mina.»

Säh sulle, kus koledad elukad viibisid: mitte põõ-
sas, vaid siinsamas! Ja tervelt kaks tükki. Ei
krimps-sarvede, rauh-kihvade ega plöks-hammas-
tega, vaid päris kenade nägudega.

Kuna päike parajasti loojus, jooksid nad tuppa
ning pugesid voodisse sooja teki alla. Ema silitas
neil enne und pead kah.

Joonistanud ELLE TIKERPÄE

ERIKA ESOP

Jõhvikavärviija

Rabas ma nägin
üht naljakat kuju,
sambla sees lippas ta
lõbusas tujus.

Käes oli pintsel
ja punane tops,
jõhvikaid värvis seal
sops ja sops.

Nüüd on kõik jõhvikad
punase jumega,
ei kao see jume
neilt ära ka lumega.

Illustreerinud ENE PIKK

ALGAB KOOL!

TILL, TILL, TILLI —
JÄLLE KÖLAB KOOLIKELL.
HAIGUTAVAD UNEMÖTSID,
RÖOMUSTAYAD KOOLIÜTSED.
JÄLLE ALGAB KOOLITÕSI
KESTAB PIKAD TALVEKUUD,
KUNI LEHTE LÄEVAD PUUD.

KATRI-NELE LEISSAR,
Tallinna 2. Keskkooli
III-b klassi õpilane

«Koolis» — joonistanud ANNELI SILD Nõmme Pioneeride Majast.

ESIMEST KOOLIPÄEVA OOTAMAS

Varsti on see tore päev käes. Selle päeva nimi on esimene koolipäev. Midagi muud pole ma nii väga oodanud kui kooliminekut!

Esimest korda läksin koolimajja siis, kui algasid ujumiskursused. Nägin, kuidas õpilased koridoris jalutasid ja õpetajaid nägin ka. Esimese hinde saingi ujumiskursusel. See oli «väga hea».

Lasteaias on meil ka tunnid. Need on veidi koolitundide moodi, ainult õpetajate asemel on ikka kasvatajad. Meil on küll matemaatika ja muud tunnid, aga kooli direktorit ja klassijuhatajat ja paljut-paljut muud ei ole.

Varsti olen juba koolilaps. Võin siis iga päev kooli minna. Mul on oma klass, pink ja pinginaaber.

IRJA KASS
Tallinna 3. Lastepäevakodust

HOBUSEGA SÕIT

Ühel päeval pärast tunde läksin Harriga spordiväljakule.

Seal mängisid meie tüdrukud kula. Mulle meeldib see mäng.

Lõin kohe kaasa.

Varsti sai mänguisu otsa ja vaatasime, mida edasi teha.

Eemal nägin hobust. Nüüd polnud muud, kui pistsin hobuse poole jooksu. Aga oh häda: hobune oli liiga kõrge, ei saanud selga ronida! Ajasime siis hobuse jooginõu juurde. Vaat see oli juba hoopis teine asi! Hopsti! Ja olingi seljas. Alles siis nägin, kui ilus hobune tegelikult oli. Tal oli helepruun lakk ja must saba. Ajasin hobuse kõndima. Varsti olid meie poisid ka platsis ja hobune hakkas jooksma. Küll oli vahva tunne tema seljas ratsutadal!

Äkki märkasime õpetajat. Saime kohe aru, et midagi on pahasti. Poisid pistsid jooksu. Mina peitsin end metsa. Õpetaja oli aga kavalam ja tuli mulle teistkaudu vastu. Ta pahandas minuga ja ütles, et nii võib õnnetus juhtuda.

Mulle meeldivad hobused väga. Kui ükskord suureks saan, hakkan kindlasti ratsutama.

RAILI POOGEN,
Ruila 8-kl. Kooli III klassi õpilane

MEIE ÕPETAJA

HELLAD KÄED ON ÕPETAJAL
NAGU EMALGI.
HELL ON SÜDA TAL
NAGU EMALGI.

PALJU TARKUST JAGAB TA,
TARGAKS SAAME ME.
TÄNA JÄLLE LILLI TOOME
OMA ÕPETAJALE.

AIVI PAJU,
Tallinna 37. Keskkooli
III-c klassi õpilane

MEIE FOTORING

Sügisel kuulsime, et Pioneeride Majas on fotoring. Otsustasime ka sinna minna.

Fotoringis on suured poisid-tüdrukud, meie oleme kõige väiksemad. Fotoaparaadid olid juba varem olemas, aga pildistada me veel ei osanud.

Esimesel tunnil selgitas õpetaja meile fotoaparaadi ehitust. Edaspidi proovisime ka pildistada ja pilte ilmutada. Õpetaja andis meile igasuguseid ülesandeid ning seletas, kuidas ja mida pildistada.

Ühel tunnil käisime ringiga sõudebaasis pildistamas. Hiljem vaatasime, kuidas pildid olid välja tulnud.

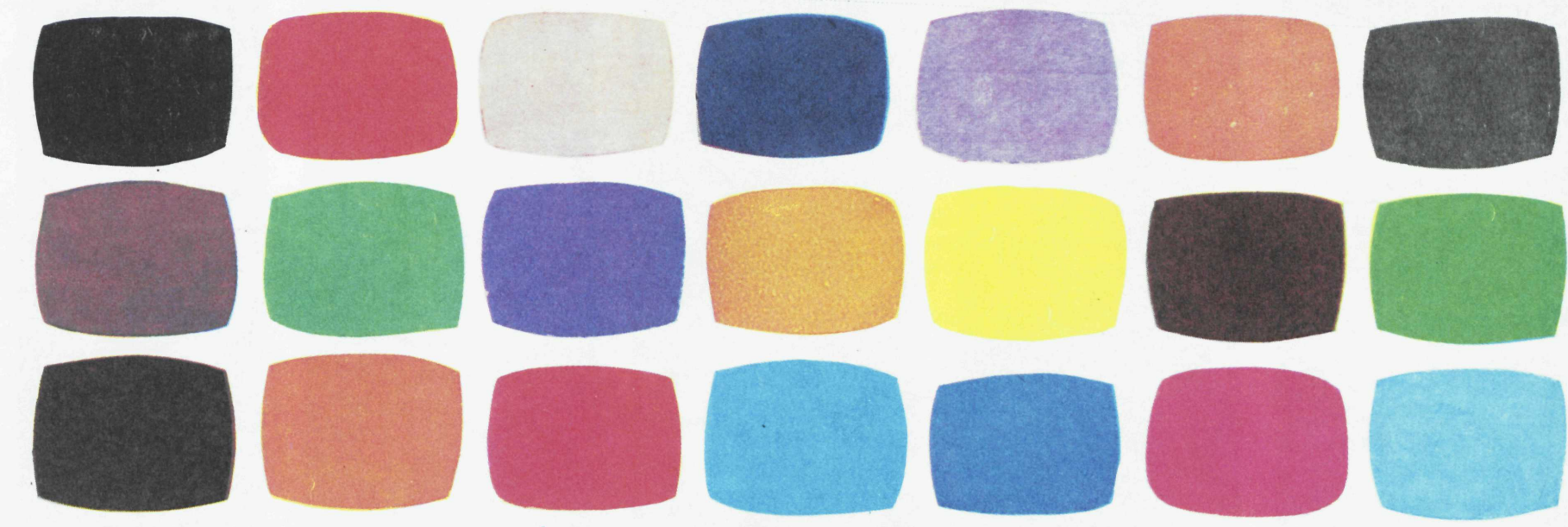
Nüüd oskame juba ise pildistada ja ilmutada. Meile meeldib fotoringis väga.

MIHKEL UTOV ja VIILJAR KÜTT,
Pärnu 9. 8-kl. Kooli III-a klassi õpilased

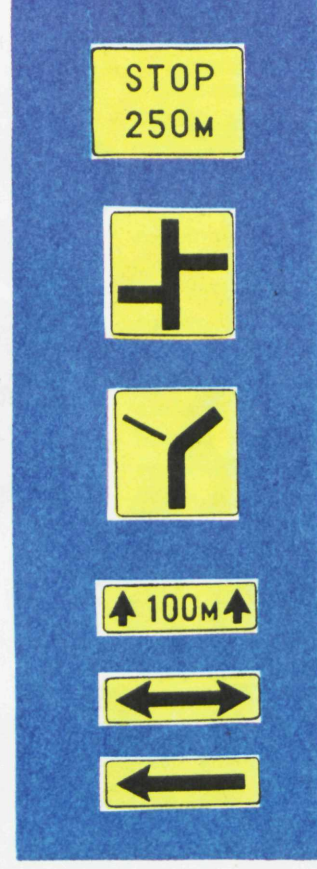
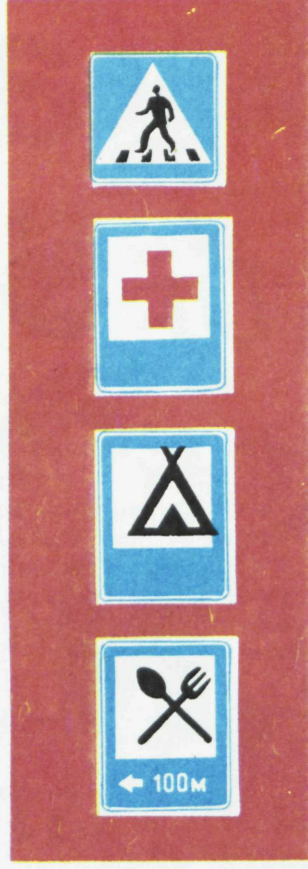

PLIIATSITE JA PINTSLITE HOIDJA

Pliitseite ja pintsilite hoidja valmista tühjast purgist. Kõigepealt tuleb metallpurgi terav sakiline lõikeäär haamriga siledaks klopsida. Seejärel lõika käsitöölehest välja kaunistusriba — vali, millist mustrit soovid — ning liimi see purgile. Paiguta riba nii, et laiem äär jääks mustri alla.

Purkide kaunistamiseks võib kasutada ka kompveki- ja šokolaadipaberid. Mõne paberi puhul püüa mustreid sobitada nii, et kaunistus tuleks huvitav.

MAIE STEINBERG

KOOLIPINGIS

Jälle on koolimajad suminat täis. Paljud, võib-olla ka sina läksid sel aastal esimesse klassi. Koolis sa õpid ja kogud tarkust. Sind aitavad õpetajad. Aga peale õpetajate puutud koolis kokku veel arsti ja hambaarstiga. Nemad jälgivad, kuidas sa kasvad ja arened. Koos õpetajatega hoolitsevad nad selle eest, et sa oleksid terve ja tugev.

Vanemad inimesed ütlevad, et koolikäimine ja õppimine on koolitöö. Neil on õigus. Koolikäimine on töö. Sinu töökoht on koolipink. Seal istud sa suurema osa päevast. Ja ka kodus õpid laua taga istudes.

On väga tähtis, kuidas koolipingis istuda — istumine mõjutab sinu rühti ehk kehahoiakut seisimisel ja käimisel. Seepärast istu koolipingis sirgelt, pea veidi ette kallutatud. Selga ära kõverda vasakule ega paremale. Rinnaga ei maksa laua esiääre vastu toetuda, sin-

na jäägu rusikalaiune vahe. Selg toeta istme seljatoe vastu. Mõlemad käed olgu laual. Künarnukid hoiavaabalt, neid pole vaja lauale panna. Parema käsi olgu vihikul, vasaka käsi hoidku vihikut sõrmedega. Käsi ära kõvasti lauale suru, sest neile pole vaja toetuda.

Aeg-ajalt kontrolli oma istumisviisi. Õpetaja ei märka alati, et sa oled lohakalt vastu lauda vajunud, istud küürus või kõveras. Aga sellest võid lõpuks jäädagi kühmu või vildakselgseks! Õppimise ajal on silmadel palju tööd. Sa vaatad ju kogu aeg midagi. Küll raamatust ja vihikust, küll tahvliilt ja piltidelt. Et silmad ei väsiks, ei tohi neid liigselt pingutada. Seda võib juhtuda, kui raamat või vihik on silmadele liiga lähedal või silmade ees viltu. Vihiku õige kaugus silmadest on ligikaudu võrdne vahemaaga künarnukist sõrmeotsteni. Seda on lihtne ise

mööta. Pane künarnukk raamatule ja siruta sõrmed vastu silma. Nii näed koha, kas nina pole raamatule liiga lähedale vajunud.

Kušetil või diivanil lamades ära loe, sest siis on raamat alati silmade ees viltu ja silmad väsivad kiiresti. Sellest võib isegi pea valutama hakata. Raskest koormab silmi videvikus või nõrgal valgusel lugemine. Kui tulevad pimedad öhtud, siis pane lugemise ja kirjutamise ajaks laualamp põlema. Ja veel jälgi seda, et õppimise ajal valgus langeks raamatule või vihikule vasakult poolt. Siis ei hakka käe vari kirjutamist või joonistamist segama. Klassiruumis on koolipingid ju alati nii asetatud, et aknad jäävad vasakule. Ka kodus peab valgus töölauale langema eest või vasakult. Sel juhul on su silmad sinuga rahul.

HARRI JÄNES,
meditsiinikandidaat

Joonistanud KARIN NIINEPUU

Esikaanel VILLU MAASKI foto
«Mees peab tarkust taga nõudma...»

Детский журнал ЦК ЛКСМ Эстонии и Советского Союза «Звездочка». На эстонском языке. Выходит один раз в месяц. Типография Издательства ЦК КП Эстонии, Таллин, 200 001, Пярну маantee, 67-а. Адрес редакции: ЭССР, Таллин, 200 101, Пярну маantee, 67-а. Цена 15 коп. Объем 2 печ. листа. Заказ № 2593. Тираж 68 000.

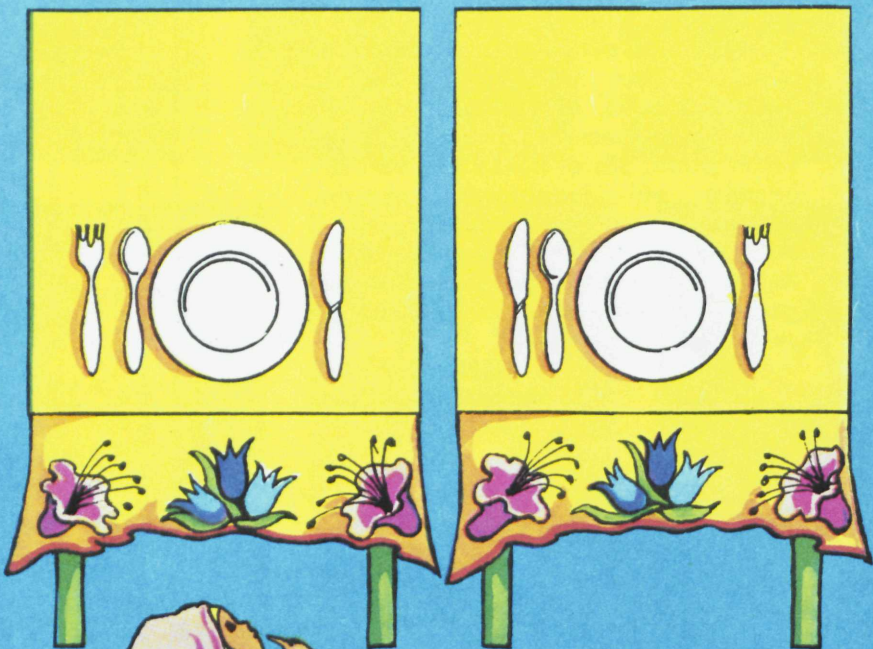
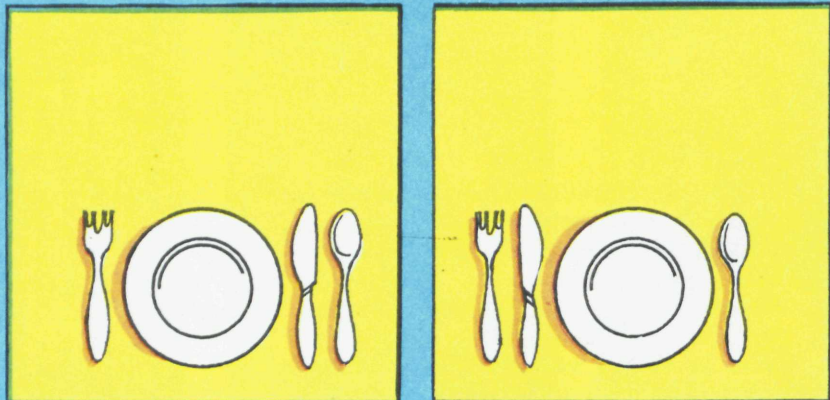
ELKNO Keskkomitee ja ENSV Pioneeriorganisatsiooni Nõukogu lastejakiri «Täheke» nr. 9 — 1976. Ajakiri asutatud jaanuaris 1960. Ilmub kord kuus. EKP Keskkomitee Kirjastus. Toimetuse aadress: Tallinn 200 101, Pärnu mnt. 67-a. Toimetuse käsikirju ei tagasta.

Kolleegium: E. Haamer, V. Koikas, E. Mardi (peatoimetaja), H. Mänd, A. Piirma, H. Raafiste. Peatoimetaja kt. O. Saar, kunstiline toimetaja E. Pikk, vanem tehniline toimetaja A. Aare, vanemkorrektor E. Orgmeis.

Telefonid: vastutav sekretär 681-319; kunstiline toimetaja 681-321; koostöö, teadus, tehnika 681-315; kirjandus, kirjad 681-317; korrektor 681-316; üldtelefon 681-318.

Laduda antud 4. VIII 1976. Trükkida antud 19. VIII 1976. Trükkiarv 68 000. Ofsetpaber nr. 1, 60x90/8. Trükipoognaid 2. Arvestuspooagnaid 2,65. MB-08208. Tellimise nr. 2593. EKP Keskkomitee Kirjastuse trükkikoda, Tallinn 200 001, Pärnu mnt. 67-a.

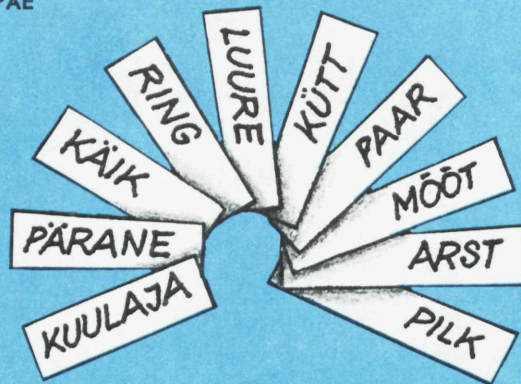

Jüri ja Mari aitasid emal lauda katta. Mari pani lauale taldrikud, Jüri noad-kahvlid-lusikad. Ta pidi neid aga mitu korda ümber tõstma, enne kui Mari rahule jäi. Millisel joonisel on sööginõude asetused õige?

SALA

SILMA

Paiguta õiged sõnapooled kokku!

Mis on kunstnik sellele pildile valesti joonistanud!
Leia kümme viga!

ARVA ARVA! ARVA ARVA! ARVA ARVA! ARVA ARVA!

ARVA ARVA! ARVA ARVA! ARVA ARVA! ARVA ARVA!